

4 ความหวานขึ้นแห่งความรักกับ ความปวดร้าวของมัน

* การหลงไหล

อากาศที่ไร้ที่ที่อยู่ จะกลายเป็นลม ท่องเที่ยวทั่วโลก
แต่หัวใจที่ไร้ที่พึ่ง จะเป็นอย่างไร จะทำอะไรกับมันหนอ

แสงไฟจากในเมืองที่ส่องเข้ามาในห้อง มินฮยงมองขบวนไฟหน้ารถ
ที่กะพริบอยู่ไกลๆ อย่างไม่สนใจพลางรินเหล้าลงในแก้ว น้ำแข็งที่อยู่ภายใน
กระทบแก้วคริสตัลเกิดเสียงไพเราะ สายตาเขาหันไปทางคอมพิวเตอร์ แต่ดวงตาเขา
กำลังมองเห็นเป็นอย่างอื่น เขาเห็นภาพเด็กหนุ่มสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน
สามคน อากาศที่ไหลเวียนอยู่รอบๆ พวกเขาดูเป็นธรรมชาติมากจนดูสบาย
เหลือเกิน

มินฮยงรินเหล้าอีกแก้วแล้วดื่มเหล้าที่เหลืออยู่ให้ไหลผ่านลำคอจนหมด
เขาไม่อยากจะเชื่อ เด็กหน้าชื่อใจบริสุทธิ์อย่างเซจินจะสามารถโกหกเขาได้
ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ เขารู้สึกโกรธเพราะรู้ว่าเซจินทำแบบนี้เพราะอะไร ความ
รู้สึกที่ถูกหักหลังเพราะเธอไม่ไว้วางใจเขานั้นทำให้เขายิ่งเจ็บปวด แล้วจู่ๆ เขาก็
หัวเราะออกมาดังๆ โดยไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ รู้สึกสมเพศตัวเองที่รับ
จัดการเรื่องงานให้เสร็จเพื่อไปรอเธอหน้าบ้านให้ทันเวลา และยังรู้สึกดีใจที่

สามารถไปทันจนได้เจอเธอ เขาค่อยๆ หยุดหัวเราะแล้วลูบผมตัวเองอย่างช้าๆ

หลายวันต่อมา เธอวนติดต่อมาหาเซจิน

"มีการพีดั่งชุดฤดูหนาวนะ ขอโทษนะที่ต้องให้เธอมาเริ่มทำงานทันที แต่ท่านรองฯ เลื่อนกำหนดการนี้มานานเพราะเธอต้องสอบ ก็เลยช่วยไม่ได้"

เซจินวางหูโทรศัพท์แล้วเตรียมตัวออกไป เธอต้องแต่งตัวเซ็กซี่ ติดกับอันที่ไม่ค่อยสวยนัก แล้วใส่แว่นตากกรอบหนา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอวนติดต่อมาหาเธอเรื่องงาน เพราะถึงจะยุ่งแค่ไหน มินฮยองจะเป็นคนบอกกำหนดการเองโดยตลอด เธอเพิ่งรู้นั่นเป็นการเอาใจใส่ของมินฮยองเพื่อให้เธอสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ แต่สายเกินไปที่เพิ่งจะเข้าใจหลังจากการเอาใจใส่นั้นหมดสิ้นลง

พอเซจินไปถึงบริษัทอาร์ซิส เธอก็ทำหน้าที่มัมแย้มเช่นเคย ฟังคำอธิบายจากเธอวนพลางพยักหน้าเข้าใจไปเรื่อย เธอได้ตอบคำหยอกล้อของเธอวนบ้างแล้วทำให้ไม่รู้ไม่ชี้ถ้ามินฮยอง

"ท่านรองฯ ก็ยุ่งอยู่ตลอดเวลาแหละ พอดีมีแบรนดี้ที่กำลังจะออกสินค้าใหม่ ช่วงนี้ท่านก็เลยทำงานยุ่งมากเหมือนหุ่นยนต์ซีียวนะ"

เธอวนตอบมาอย่างไม่มีแว่วว่าจะรู้เรื่องระหว่างคนทั้งสองเลย เซจินชักไม่แน่ใจว่าเธอควรมองสถานการณ์แบบนี้ว่ามินฮยองคงไม่ได้โกรธเธอเท่าไรหรือเธอไม่ได้ส่งผลกระทบใดๆ ต่อชีวิตเขาเลยกันแน่

"ว่าแต่ทำไมเธอถึงคอยตลกอยู่อย่างนี้ล่ะ"

เธอวนถามขึ้นมาเฉยๆ ขณะที่เช็คชายกางเกงให้เซจิน เธอตกใจเพราะนึกว่าตัวเองแสดงท่าทางเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้อย่างแนบเนียนแล้ว เธอวนเงยหน้าขึ้นสบตากับเซจิน

"เธอเป็นคนปิดบังความรู้สึกไม่เป็นนี่นา ทำข้อสอบได้ไม่ดีหรอก"

เซจินไม่รู้จะตอบอย่างไรจึงได้แต่ยิ้มอย่างไร้เรี่ยวแรง

"อะไรจะขนาดนั้น เรื่องแค่นั้นเป็นเพียงส่วนน้อยของชีวิตเท่านั้นเอง แต่ก็เสียดาอยู่ขณะที่ต้องยอมสละชีวิตวัยเยาว์ตั้งหลายปีเพื่อเรื่องส่วนน้อยนั้น"

เซจินไม่แน่ใจว่านี่เป็นการปลอบใจหรือไม่กันแน่ แต่ก็พยายามนึกใน

แง่ดีไว้ก่อน

กว่าการพิตติงจะเสร็จสิ้น เวลาก็ล่วงเลยจนมืดชะแล้ว เซจินเปลี่ยนชุด ออกมานอกอาคารแล้วลาเขวอนจากมา ขณะเดินอย่างไร้เรี่ยวแรง เธอเงยหน้า มองด้านบนของอาคาร ห้องที่ยังคงเปิดไฟอยู่เพียงห้องเดียว แสงไฟที่ไม่มีวันดับยังเปิดอยู่อย่างกับกลางวันลอดออกมาทางหน้าต่าง จนกระทั่งคนอื่นเขากลับบ้านกันหมดแล้ว เซจินจ้องแสงไฟนั้นอยู่นานจนเมื่อยคอ แล้วเธอก็ก้มหน้าลง เพิ่มแรงบีบมือ ดวงตามีประกายดูสว่างกว่าโคมไฟที่ส่องมาจากหน้าต่างบานนั้นเสียอีก

เซจินยืนอยู่ที่นั่นพักใหญ่ และแล้วขาของเธอก็เริ่มเคลื่อนไหวอย่างเข้มแข็ง เซจินกลับเข้าไปในอาคารอย่างรวดเร็วอีกครั้ง พอก้าวออกจากลิฟท์เท้าเธอคล้ายหมดแรงขึ้นมาเสียคือๆ กำปั้นของเธอสั่น แสงในดวงตาที่เคยลุกโชนมลายหายไปแล้วครึ่งหนึ่ง เซจินจ้องประตูสีน้ำตาลเข้มองอย่างกับมองอสุรกายแสนโหดร้าย แต่เธอก็บอกกับตัวเองว่าจะไม่ยอมกลับออกไปจากที่นี่ ถ้าวันนี้เธอหันหลังกลับไปเฉยๆ ละก็ คงไม่มีวันจะได้คุยกับเขาอีกแม้จะเรียกว่าเป็นการแก้ตัวก็ตาม

เซจินทำใจฮึดขึ้นมาอีกครั้ง สีหน้าเธอค่อนข้างเด็ดเดี่ยว เซจินหายใจเข้าออกลึกๆ สองสามรอบเพื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้อ แล้วยกมือที่สั่นบิดลูบบิดประตู เธอก้าวเข้าไปในห้องทำงานอย่างกับนักรบที่กำลังออกสู่สนามรบ มินฮยองนั่งฝั่งตัวอยู่ในเก้าอี้ตัวใหญ่ที่หันหลังอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับประตู ดูเหมือนเขากำลังพักผ่อนอยู่ เซจินโล่งอกที่ไม่ต้องสบตากับสายตายืนขาของมินฮยองทันที เธอปิดประตูแล้วมุ่นมั่นอีกครั้งหนึ่ง เดินเข้าไปใกล้โต๊ะแล้วเปล่งเสียงออกมาอย่างเด็ดขาด

"ท่านรองฯ ค่ะ"

ความเจียบสงบปกคลุมห้องอยู่ครู่หนึ่ง แม้จะเป็นเสียงค่อยเหมือนเสียงมด แต่เป็นไปไม่ได้ที่มินฮยองจะไม่ได้ยิน เพราะในห้องทำงานเจียบขนาดได้ยินเสียงยุงบิน แต่เขากลับไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ เลย เซจินเฝื่อน้ำมอมนินฮยองที่โดนแก้อับังจนมืด แล้วทำท่าตกใจนิดๆ พลังกะพริบตา มินฮยองหลับตา

อยู่ แต่ดูเหมือนไม่ได้กำลังหลับเพราะท่าทางเขาสมบูรณ์แบบจนไม่มีช่องว่างเลย เธอเดินวนอ้อมโต๊ะเข้าไปใกล้ตัวเขามากกว่าเดิมแล้วเรียกด้วยเสียงดังขึ้น

"ท่านรองฯ ค่ะ"

ริมฝีปากของเซจินเปล่งเสียงพูดออกมาอย่างผิดหวัง เธอนึกว่าเสียงนั้นจะปลุกมินฮยของแน่ๆ แต่คราวนี้ก็ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ อีกเช่นเดิม เขายังฝังตัวอยู่บนเก้าอี้ ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย หัวใจของเซจินเริ่มเต้นแรงขึ้น มีอะไรสักอย่างเล็กๆ ลมหายใจเริ่มติดขัด

เซจินจ้องหน้ามินฮยของพลางเดินเข้าไปใกล้ตัวเขากินิด แล้วคุกเข่าลง เอาหูไปแนบที่หน้าอกเขาช้าๆ เสียงหัวใจที่กำลังเต้นอย่างช้าๆ และค่อยๆ แต่ได้ยินชัดเจน เป็นเสียงที่ไพเราะงดงามกว่าเสียงดนตรีที่นักแต่งเพลงผู้โด่งดังคนใดสามารถแต่งได้ดังก้องอยู่รอบหูเธอ เสียงหัวใจเต้นที่สม่ำเสมอ หลักฐานของการมีชีวิตอยู่ ลมหายใจของเธอค่อยๆ กลับมาสู่สภาพปกติ หัวใจเธอเริ่มเต้นช้าๆ เข้าจังหวะกับหัวใจของเขา เธอเริ่มยิ้มอีกครั้ง รอยยิ้มนั้นต่อเนื่องจากกระทั่งมีเสียงต่าคุ่นหูดังขึ้นมาจากบนหัวเธอ

"ทำอะไรอยู่นะ"

เซจินตกใจมากลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ความรีบร้อนทำให้เอกสารที่ทับอยู่บนโต๊ะมินฮยของหล่นกระจาย มินฮยของมองหน้าเซจินที่ตกใจจนรู้สึกกลัวนั้น อยู่ครู่หนึ่งแล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาก็มองเก็บเอกสารที่หล่นเกลื่อนพื้น ใบหน้าของเซจินที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวนั้นค่อยๆ กลายเป็นสีหน้างงัน

"จะไม่ถามสักหน่อยหรือคะว่าฉันมาที่นี่ทำไม"

มินฮยของไม่ยอมส่งสายตามาที่เซจินแม้แต่หน่อย เขามัวแต่คุกเข่ากับพื้น เก็บเอกสารที่หล่นต่อไป แล้วถามอย่างไร้ความรู้สึกออกมา

"มาทำไม"

เซจินรู้สึกเหมือนถูกมินฮยของดูหมิ่น เธอก็คดริมฝีปากตัวเองเบาๆ มองมินฮยของ

"ฉันอยากอธิบายค่ะ ท่านรองฯ ไม่ใช่โอกาสฉันแก้ตัวเลย ตอนนั้นที่ฉันไม่กล้าบอกความจริงกับท่านรองฯ ก็เพราะฉันกลัวท่านรองฯ จะโกรธแล้วก็จะเกลียดฉัน"

สำหรับเซจินแล้ว คำเหล่านี้มันยากเหลือเกินที่จะพูดออกมา แต่มินฮยของสรูปี้ได้ถ่ายทอดพลังเก็บเอกสารอย่างเชื่องช้า

"รู้"

ความตึงเครียดที่เธอเก็บไว้มาตลอดดูหายไป แล้วความโกรธและความรู้สึกเหมือนโดนดูถูกก็เข้ามาแทนที่ ซึ่งแรงมากจนกระทั่งทำให้เธอไร้เหตุผลไปเลย

"รู้หรือคะ แล้วท่านรองฯ ก็รู้ดีใช่ไหมคะว่าทำไมฉันต้องกลัวท่านรองฯ เกือบฉันทันทีขนาดนั้นด้วย จริงๆ แล้วฉัน..."

"รู้"

เซจินเงิบไปพักหนึ่ง ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความตระหนกและเกลียดชัง มินฮยของดูไม่ยึดติดกับความเงิบนั้นเลย เขามัวแต่เก็บเอกสารและจัดใหม่ให้เรียบร้อยแล้ววางไว้บนโต๊ะ การวางตัวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นจนเกินไปนั้น ทำให้เซจินไม่อยากจะเชื่อในสถานการณ์ที่ดูไม่สมจริงนี้เลย

"หมายความว่า ท่านรองฯ รู้ความรู้สึกของฉันที่ไม่ใช่แค่การสนใจธรรมดาเท่านั้นหรือคะ"

"ใช่"

มินฮยของตอบสั้นๆ แล้วนั่งพลิกเอกสาร เซจินทำหน้าที่แปลกๆ แล้วจ้องหน้า เขาซึ่งดูเข้มงวดและสมบูรณ์แบบจนดูเหมือนว่าไม่อาจสออดกระดากแม้แต่แผ่นเดียวเข้าไปในช่องว่างนั้นได้

"แล้วทำไมยังเฉยอยู่ได้ หรือการเห็นเด็กคนหนึ่งทีกลั้วว่าจะโดนเกลียดจนทำตัวไม่ถูกเนี่ยมันสนุกมากนักรู้หรือคะ"

'มองฉันหน่อยสิคะ เวลาพูดเรื่องแบบนี้ อย่างน้อยก็ต้องมองหน้าไม่ใช่หรือคะ'

เธอเอ่ยคำพูดต่างๆ ซึ่งไม่ได้ตรงกับใจแม้แต่หน่อย มินฮยของถอนใจสั้นๆ อย่างเหน็ดเหนื่อยแล้วเหลือบมองเซจิน

"เด็กในวัยเธอมักสับสนระหว่างความรู้สึกชื่นชมกับความรัก โดยเฉพาะกับคนที่อายุห่างกันมากอย่างฉัน ความรู้สึกที่คนเรามักจะมีกันในวัยเด็กนั้นพอเติบโตขึ้นก็จะค่อยๆ จางหายไปตามธรรมชาติ"

ขอบปากของเซจินมีรอยยิ้มผุดขึ้นมาเล็กน้อย ริมฝีปากเริ่มสั่น

"อ้อ สรุปแล้วท่านรองฯ รอให้ความรู้สึกเหล่านั้นหายไปอย่างนั้นหรือคะ ความรู้สึกที่เด็กอย่างฉันมีอยู่ตอนนี้เดี๋ยวก็คงหายไป เลยไม่มีค่าที่จะตอบรับหรือใส่ใจเลยยั้งั้นหรือคะ"

การพูดจาประชดประชันของเซจินอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนทำให้มินฮยงของย៉มอย่างหงุดหงิด

"แล้วจะหวังอะไรละ ให้ฉันมีความรักกุกกักกับเด็กที่ฝันอยากจับมือแฟนไปเที่ยวสวนสนุกอย่างเธอหรือไง"

ความรู้สึกถูกทรยศและความโมโหตบหน้าเซจินจนแทบเป็นลม เซจินหน้าซีด ริมฝีปากเขียวของเธอเริ่มสั่นอีกครั้งดูคล้ายคนเสียสติ

"ใช่ค่ะ ฉันเป็นเด็ก และท่านรองฯ ก็เป็นผู้ใหญ่ที่ยิ่งใหญ่มาก"

เซจินกัดฟันอย่างแรงจนเลือดซึมออกมา

"ว่าแต่ทราบมั๊ยคะ แม้ฉันจะอายุน้อยแค่ไหน แต่ก็ยังแยกออกว่าความรู้สึกแบบนี้เป็นการชื่นชมหรือความรักกันแน่ เพราะฉันก็ค่อนข้างฉลาดนะ"

มินฮยงเอียงคอเล็กน้อยแล้วตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"รู้"

เซจินต้องพยายามอย่างมากเพื่อไม่ให้ร้องไห้ เพราะรู้ว่าหากเธอหลั่งน้ำตาที่นี้ล่ะก็ คงจะไม่ต่างจากเด็กงอแงของเล่นที่อยากได้เท่านั้น

"อ้อ หรือคะ ว่าแต่ท่านรองฯ คงไม่รู้เรื่องนี้แน่ ผู้ใหญ่ก็ไม่มีสิทธิตัดสินและล้อเล่นกับความรู้สึกที่จริงจังของคนอื่นตามความรู้สึกของตัวเองเช่นกัน"

เซจินตะโกนดังๆ แล้ววิ่งออกไปจากห้องทำงาน มินฮยงที่ยังคงนั่งอยู่เช่นเดิมจ้องประตูที่เปิดกว้างอยู่ เสียงฝีเท้าค่อยๆ หายไปอย่างรวดเร็ว เขาถอนหายใจออกมา แล้วหัวเราะออกมาเบาๆ พลังเสยผมขึ้นช้าๆ อีกครั้งก่อนหันมามองเอกสารบนโต๊ะ

ลิฟท์ที่ไม่มีใครใช้เพราะเป็นเวลาเลิกงานแล้วยังคงรอเธออยู่ที่นั่น พอกดปุ่มประตูลิฟท์ที่เปิดออกทันที เซจินเข้าไปในลิฟท์ ทันทีที่ประตูปิด เธอก็ร้องไห้ออกมาหลังจากที่กลั้นไว้นาน

เธอรู้สึกเศร้าเหลือเกินจนขาแทบไม่มีกำลัง คนที่เรารักไม่ยอมรับรู้ความรักที่จริงจังของเรา เธอคิดไม่ออกว่าจะมีเรื่องใดที่น่าเศร้าไปกว่านี้ นั่นคือการถูกดูหมิ่นความรู้สึกที่แท้จริง อารมณ์โมโหหายไปนานแล้ว หลงเหลือแต่ความรู้สึกเศร้าและสมเพชตัวเองเท่านั้น

'ไม่น่าบอกเขาเลย'

ความเศร้าทำลายเซจินจนพังทลาย ขาเธออ่อนแรง ร่างกายที่พึ่งผนังลิฟท์อยู่เหมือนจะค่อยๆ แตกสลายเป็นเสี้ยวๆ เธอร้องไห้ออกมาดังๆ เป็นครั้งที่สองหลังจากวันฝังศพพอกับแม่ นิสัยใจคอที่อบอุ่น เอาใจใส่คนอื่นตลอดเวลา นั้นไร้ความหมาย ณ ตอนนี้ ลิฟท์ยังคงจอดอยู่ที่เดิมเพราะไม่มีใครกำหนดจุดหมายปลายทาง เช่นเดียวกับหัวใจที่ถูกปิดอยู่เพราะไม่มีที่ไหนพอจะพึ่งพิง น้ำตาที่ไหลนั้นรินรดออกมาต่อเนื่องไม่ขาดสาย เสมือนเขื่อนท้นบานที่พังทลาย ดูเหมือนมันไหลออกมาจนร่างกายแทบจะละลายหายไปด้วย แต่เมื่อประตูลิฟท์ที่ปิดอยู่เงียบๆ นั้นค่อยๆ เปิดออกอีกครั้ง หัวใจที่ตื่นตะลึงก็ทำให้น้ำตาหยุดรินขึ้นมาทันที

เห็นอสูรตาที่เลื่อนราง เซจินเห็นมินฮยของยืนอยู่ท่ามกลางความมืด เบื้องหลัง ยิ่งเพิ่มความเข้มของพลังจนดูน่ากลัวกว่าปีศาจตนใด คนที่เคยหัวเราะเยาะความจริงใจของเธอ จะพูดอะไรกับเธอในสภาพที่จมอยู่กับพื้นสกปรกพลางร้องไห้คร่ำครวญราวกับคนโง่ ตอนนี้อเธอปวดร้าวใจมากจนแทบทนไม่ไหวแล้ว หากต้องถูกเขาตอกย้ำคำเยินซาอีก เธอจะเป็นยังไงกัน

เธอกลัว กลัวที่จะคิดในสิ่งที่ไม่เคยนึกถึงแม้แต่ตอนที่พ่อแม่เสีย กลัวความคิดที่จะอยากตาย เซจินพยายามทำใจใหม่แล้วเช็ดน้ำตาเพื่อให้ดูเข้มแข็งเหมือนไม่เป็นอะไร เธอลุกขึ้นมองผนังลิฟท์สีทอง พยายามไม่สบตาเขา มินฮยองไม่พูดไม่จาอะไรเลย เพียงแต่ยืนอยู่ในความเงียบและจ้องหน้าเธอเท่านั้น ประตูลิฟท์ค่อยๆ ปิดลงอีกครั้งแต่มินฮยองไม่คิดจะเข้ามา เขาเพียงแต่ยืนอยู่ที่เดิมเท่านั้น ระหว่างที่ประตูค่อยๆ ปิดลง คางของเซจินที่พยายามเช็ดไว้ก็ค่อยๆ หมดแรงตกลงมา

ปัง!

มือใหญ่แข็งแรงรั้งประตูลิฟท์ก่อนที่จะปิดลง น้ำตาเซจินยอมหยุดไหล

แล้ว เธอตกใจเบิกตาโพล่งมองหน้าไร้ความรู้สึกของมินฮยองที่ยืนจังก้ำตรงประตูลิฟต์ด้านหนึ่งในความมืด ใบหน้าที่สะท้อนแสงไฟจากลิฟท์จนทอดเงาอยู่ด้านหนึ่งนั้นมีกลิ่นของอันตรายซ่อนอยู่

เซจินกลั้นหายใจ ในที่สุดมินฮยองก็ทำลายความเงียบที่นานแสนนานราวกับความตายนั้น แล้วค่อยๆ เคลื่อนไหว ทุกครั้งที่เขาก้าวเดิน ความกดดันก็ค่อยๆ แผ่เข้ามาในร่างกายของเซจิน แขนเขากอดเธอไว้ แขนที่ไม่ใช่ของพี่ชายแสนดีที่เคยกอดเธออย่างอบอุ่น แต่เป็นแขนที่เต็มไปด้วยความต้องการดูดซับเธอเข้าไปในร่างกายเขาเองต่างหาก กลิ่นหอมแห่งสัญชาตญาณและความต้องการครอบครองเซจิน

"ฉันจะทำยังไงกับเธอดีนะ"

แขนแข็งแรงที่กอดเธอบีบรัดเข้าไปทุกที

"ถึงจะจมอยู่กับพื้น ร้องให้จนน้ำตาน้ำมูกไหลก็ยังไม่รักอย่างนี้ ฉันจะทำยังไงกับเธอดี"

น้ำตาที่เคยหยุดไหลจากดวงตาใหญ่บริสุทธิ์เริ่มหยดลงมาบนไหล่เขา

ตอนที่เธอก้าวออกจากห้องไป มินฮยองพยายามจะลืมเลื่อนทุกอย่างทั้งใบหน้าที่ซีดเผือด ดวงตาแสนบริสุทธิ์ที่ห้วนโหวกระวนกระวาย น้ำตาที่ไหลอาบแก้มนั้นด้วย เขาหัวเราะเยาะตัวเองว่านี่เป็นเรื่องไร้สาระ เขากลืนคำพูดทุกคำที่เคยบอกกับดวงตาคู่นั้นแล้วมาพูดกับตัวเอง แม้แต่เอกสารที่เคยเป็นเพื่อนร่วมชีวิตเขามานาน ก็กลับกลายเป็นแค่เศษกระดาษที่ไร้ความหมาย สิ่งที่เขาเขียนไว้บนนั้น เป็นเพียงเศษผงที่ไม่มีความสำคัญใดๆ มีเพียงหยาดน้ำตาใสๆ ที่ไหลอาบแก้มขาวเนียนนี้เท่านั้นที่ยังคงติดอยู่ในสายตาเขา

มินฮยองปิดแฟ้มเอกสารแรงๆ แล้วลุกขึ้นวิ่งออกจากห้องไปตามทางเดินที่มีเสียงผู้หญิงกำลังร่ำไห้ดังก้องอยู่ มินฮยองเดินไปหยุดอยู่หน้าลิฟท์ แคกดปุ่มลิฟท์เท่านั้นเอง แต่เขาไม่กล้ากด ทั้ๆ ที่เขารู้ว่าเด็กคนนั้นกำลังร้องไห้ อยู่หลังประตูนี้ ทั้ๆ ที่รู้ว่าเธอกำลังร้องไห้เพราะถูกคำที่เขาพูดสร้างบาดแผลภายในใจจนเลือดแทบไหล แต่เขาก็ไม่กล้ากดปุ่ม

'เซอะ!'

เขาอุทานออกมาอย่างประหลาดตัวเอง นี่ฉันกำลังทำอะไรอยู่ เขาแค่ต้องการ
 ปลอบเธอเท่านั้น เธอโดนคำพูดที่เขาเปล่งออกมาทำให้บาดเจ็บ ฉะนั้นก็ต้อง
 ขอโทษและเช็ดน้ำตาให้เธอ นั่นเป็นหน้าที่ของเขานี้

มินฮยงทำให้คิดอย่างนั้นแล้วกดปุ่ม แต่พอประตูเปิดออกมา ช่วงเวลา
 ที่เขาเห็นสาวน้อยที่เคยใจดีเข้มแข็ง กลับนั่งอยู่กับพื้นร้องไห้ด้วยความเศร้าโศก
 เมื่อเด็กน้อยที่เคยมีดวงตาใสบริสุทธิ์คนนั้นเงยหน้าขึ้นสบตาเขา ความคิดที่เคย
 มีมานานก็วูบหายไปจากสมองเขาทันที เขาไม่อยากจะตาตัวเอง พระเจ้าช่างปั้น
 มนุษย์ที่เห็นแก่ตัวและใจร้ายอย่างเขา กลับปั้นมนุษย์ที่แสนน่ารักอย่างเด็ก
 คนนี้ได้ยังไงหนอ เหตุใดเด็กคนนี้จึงดูน่ารักได้ขนาดนี้ ทั้งๆ ที่อยู่ในสภาพเช่นนี้
 เหตุใดน้ำตาที่ไหลออกมาจากดวงตาคู่นั้นถึงสวยงามได้ปานนี้

จู่ๆ เขาก็รู้สึกกลัวขึ้นมา มินฮยงอยากกอดเด็กน่ารักคนนี้ อยากกอด
 เด็กที่งดงามคนนี้ อยากกักเธอไว้ภายในและเก็บไว้เป็นของเขาคนเดียว ไม่อยาก
 ให้คนอื่นได้เห็นเธออีก เขารู้สึกกลัวใจตัวเองที่คิดอะไรชั่วร้ายได้ขนาดนั้น จึง
 ไม่สามารถทำอะไรลงไปได้ ไม่สามารถเช็ดน้ำตาให้เธอ กล่าวขอโทษเธอ หรือ
 ทำอย่างอื่นต่างๆ ที่ประตูกำลังจะปิด

แต่ช่วงเวลาที่ประตูกำลังจะปิดลง มือของเขาก็ยื่นออกไปโดยไม่รู้ตัว
 และมือนั้นก็เปิดประตูลิฟท์ออกมาอีกครั้งโดยปราศจากการควบคุมตัว

และแล้วความสำนึกก็ถูกกระชากออกไปโดยดวงตาใสที่มองสบตาอีกครั้ง
 มีเสียงดังขึ้นมาจากมุมหนึ่งของสมองว่าอย่าเข้าไปใกล้กว่านี้ อย่าหวังอะไรมาก
 ไปกว่านี้ แต่ดวงตาของมินฮยงถูกดวงตาคูใสของเธอดึงตัวเขาไปแล้ว จิตใจ
 ของเขาถูกวิญญานบริสุทธิ์ของเธอจับตัวไปซะแล้ว เสมือนลูกเรือที่เคยถูกเสียง
 ร้องเพลงของไซเรนทำให้หลงเสน่ห์จนกระโดดน้ำตายนั่นเอง ในที่สุดเขาก็กอด
 เธอไว้ในอ้อมกอดของตัวเอง

"ฉันจะทำยังไงกับเธอดีนะ"

แขนแข็งแรงของเขากอดร่างเล็กจนรัดไม่เต็มอ้อมกอดอย่างแรง

"ถึงจะจมอยู่กับพื้น ร้องไห้จนน้ำตาน้ำมูกไหลก็ยังไม่น่ารักอย่างนี้ ฉันจะ
 ทำยังไงกับเธอดี"

'แม้จะเป็นเสียงลมหายใจชัดๆ เสียงสระอื่นที่กลั่นน้ำตาแต่ก็ยังน่ารัก
อย่างนี้ จะทำยังไงกับเธอดี'

"ให้ฉันอยู่เคียงข้างท่านรองฯ เอะคะ"

"ฉันจะไม่ยอมปล่อยให้มือที่ฉันเคยจับไว้ครั้งหนึ่งหรือคะ"

"งั้นก็อย่าปล่อยสิคะ"

ริมฝีปากมินฮยของย็มออกมาบางๆ

'เธอไม่รู้หรือว่าฉันหมายความว่าอะไร หมายความว่าเธอจะไม่สามารถหลุดพ้นจากฉันได้อีก หมายความว่าเธอหมดโอกาสที่จะบินไปสู่โลกกว้างอีก หมายความว่าเธอจะต้องถูกขังอยู่กับฉัน และต้องเห็นเพียงโลกที่ฉันให้เธอดูเท่านั้น'

มินฮยของปล่อยเชจินจากอ้อมกอดตัวเอง เธอรู้สึกว่ามีมือของเขากำจับแขน เธอแน่นิ่งลึนอยู่

'ต้องบอกนะ ฉันต้องบอกเด็กไล่ซื้อบริสุทธิ์ที่ยังไม่รู้จักโลกแห่งความเป็นจริงนี้ให้เข้าใจว่าฉันหมายความว่าอะไร'

เชจินรับรู้ถึงความลึกลับจากดวงตาเขา มินฮยของมองหน้าเชจินอยู่พักหนึ่ง แล้วค่อยๆ ย็มออกมา

"เธออาจจะเสียใจนะ"

รอยยิ้มนั้นต่างกับรอยยิ้มที่เขาเคยให้เธอมาก่อน เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความดูเด็ดจนทำให้หัวใจคนมองเต้นแรงๆ เป็นรอยยิ้มงดงามที่มีพลังดึงดูดให้คนเห็นต้องกระโดดลงไปในช่วงแห่งอันตรายนั้นอย่างไม่รู้ตัว เหมือนแมลงเม่าที่บินเข้ากองไฟ เชจินอยากปฏิเสธเขาว่าจะไม่เสียใจภายหลัง ไม่มีวันนั้นแน่นอน แต่เธอกลับไม่สามารถพูดอะไรออกไปได้ เพราะหลงเสน่ห์เขาอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ริมฝีปากงดงามที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ร้ายนั้นค่อยๆ กลืนริมฝีปากของเชจินที่มีวหหลงเสน่ห์จนลึมหายใจ

ทิวทัศน์ในเมืองยามราตรีที่สามารถมองเห็นผ่านหน้าต่างบานใหญ่
เท่าผนังด้านหนึ่ง เชจินนั่งบนโซฟานุ่ม มองชบวนไฟหน้ารถสีแดงเหลืองที่เรียง
ติดกันเป็นแถว ท่าทางเธอเหมือนกำลังเคลิบเคลิ้มและอ่อนล้าปะปนกัน แก้ว